

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

30 maart 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verdere regeling van het bodemsaneringsfonds voor tankstations	1
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over geweststeun bij de vermindering van het eenmalige gebruik van plastic zakjes	3
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de studie van Test Aankoop over de hardheid van het kraanwater	5

Waarnemend voorzitter: de heer Erik Matthijs

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verdere regeling van het bodemsaneringsfonds voor tankstations

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega, er is in de media wat commotie over deze problematiek geweest. We hebben in deze commissie reeds meermaals gedebatteerd over de werkzaamheden van BOFAS, het bodemsaneringsfonds voor tankstations. Er werden ook al een aantal schriftelijke vragen over gesteld.

Het fonds is moeizaam tot stand gekomen, maar op de historiek zal ik niet verder ingaan. De dossiers voor de sanering van de tankstations moesten tijdig worden ingediend. Voor 26 maart 2006 moesten alle aanvragen binnen zijn voor tankstations die nog operationeel zijn. De exploitanten die bodemsaneringswerken opstartten na 1 januari 2000 konden ook een aanvraag indienen, maar 26 maart was de limiet voor de tankstations die wensten te sluiten of reeds sloten na 31 december 1992.

Er werd nog een oproep gedaan toen bleek dat slechts één derde van de meer dan 3000 in aanmerking komende dossiers was ingediend. De voorbije dagen is het aantal dossiers spectaculair gestegen. Ik stel deze vraag om uitleg omdat we in een zitting van deze commissie van 24 februari 2005 met een aantal collega's gewezen hebben op enkele knelpunten in de regeling van het saneringsfonds. Zo werden twee data in vraag gesteld. Hoe zit het met de sanering van tankstations die sloten voor 1993? Hoe zit het met de saneringskosten van de exploitanten die op eigen houtje saneerden voor 2000? Deze saneringen zijn immers niet in de regeling vervat.

Mijnheer de minister, u vond het toen onverstandig om op dat ogenblik iets aan die regeling te veranderen, maar u was wel bereid om hier op een later tijdstip op terug te komen. De twee deadlines voor het indienen van dossiers zijn verstreken, dus kunnen we

nu bekijken wat de verdere mogelijkheden zijn van dit fonds.

Wat is de stand van zaken over het aantal ingediende dossiers? Hoe moet het nu verder met dit saneringsfonds? Is er reeds overleg met de andere gewesten en met de federale regering? Kan dit fonds nu ook beschikbaar worden voor exploitanten die voor 1993 sloten of exploitanten die voor 2000 op eigen houtje saneerden? Komt die optie nog in aanmerking? Hoe lang wordt dit fonds nog gespijsd? Zullen de fondsen voldoende groot zijn om alle goedgekeurde dossiers te kunnen financieren? Wat gebeurt er met de vervuilde gronden die uiteindelijk niet via BOFAS worden gesaneerd?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in 2001 werd een samenwerkingsakkoord opgestart met als opdracht om bij sluiting van tankstations de bodemsanering te bewerkstelligen en te financieren. Bij niet-sluiting maar noodzakelijke sanering zal BOFAS vooral instaan voor de administratieve opvolging en voor een gedeeltelijke terugbetaling van de kosten van de sanering.

Mijnheer de minister, uit uw antwoord op mijn schriftelijke vraag hierover, blijkt dat veel tankstations die sluiten een aanvraag tot sanering hebben ingediend. Niet onbelangrijk is echter het feit dat ondertussen 447 tankstations die hun activiteiten nog zullen voortzetten, eveneens een aanvraag tot sanering hebben ingediend. Uit uw antwoord heb ik eveneens kunnen afleiden dat het aantal ontvankelijk verklaarde dossiers voor sanering zeer hoog ligt. Slechts ongeveer 1 percent per type van sanering – er zijn immers verschillende types – zou niet-ontvankelijk worden verklaard. Kunt u me meedelen over welk type van dossier dit gaat?

In de loop van 2005 werden er slechts voor twaalf dossiers bodemsaneringswerken opgestart. Dan rijst bij mij de vraag tegen welk tempo de talrijke saneringen zullen worden uitgevoerd. In welke volgorde worden er prioriteiten gesteld? Welke strategie zal

worden gehanteerd bij het kiezen van welke saneringen eerst moeten gebeuren? Zijn dat tankstations waar de verontreiniging het sterkst is, of waar er nog activiteit is?

De sanering van de tankstations heeft een hoog prijskaartje. In hoeverre is de financiering van de sanering nog een haalbare kaart voor BOFAS, gelet op de talrijke dossiers?

Twee derde van de tankstations in Vlaanderen hebben een aanvraag ingediend. Mogen we ervan uitgaan dat er voor het overige derde geen problemen zijn? Hoe gaan we om met de problematiek als blijkt dat voor het overige derde achteraf toch nog een bodemsanering nodig blijkt?

Een eigenaar die zijn tankstation voor 1993 heeft gesloten en saneringsmaatregelen heeft genomen, wordt eigenlijk gestraft om zijn milieubewustzijn, want hij heeft de sanering volledig op eigen kosten laten uitvoeren. Kan men niet onderzoeken of men de termijn kan terugbrengen tot het jaar toen het Bodemsaneringsdecreet in werking trad?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Van den Eynde heeft een aantal vragen gesteld die ik vandaag niet kan beantwoorden. Ik zal antwoorden met de gegevens die ik nu heb.

De periode tot 26 maart is afgesloten, maar ik heb nog niet alle gegevens. Ik stel voor dat, als ik de volledige analyse heb gemaakt van wat voor 26 maart is gebeurd, ik daarop terugkom in antwoord op een nieuwe vraag. Ik kan nu niet zomaar een antwoord uit de mouw schudden.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, kunt u noteren dat ik daarover nog een vraag om uitleg mag indienen?

De voorzitter: De eigenlijke commissievoorzitter beslist daarover, maar aangezien de minister het zelf voorstelt, kan een nieuwe vraag verantwoord zijn.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, u hebt zelf een toelichting gegeven bij het samenwerkingsakkoord van 13 december 2002.

Mijnheer Decaluwe, ik heb een overzicht tot 20 maart 2006. Als een nieuwe vraag om uitleg wordt

ingediend, zal ik een volledig geactualiseerd overzicht tot 26 maart kunnen geven.

Tot 20 maart gaat het in totaal om 1546 aanvragen die door BOFAS worden behandeld, waarvan 689 aanvragen bij sluiting, 133 aanvragen bij sluiting bij wijze van overgangsmaatregel, 528 aanvragen bij voortzetting of hernieuwing van de uitbating en 196 aanvragen bij voortzetting van de uitbating bij wijze van overgangsmaatregel.

Op 20 maart was de verwachting dat tegen 26 maart nog 150 tot 200 aanvragen ingediend zouden worden. Mijnheer Decaluwe, ik heb ook de cijfers in de pers gelezen, maar ik wil wachten op de officiële cijfers.

Er was al overleg met de andere gewesten. Op 20 mei 2005 hebben de federale minister van Energie en de bevoegde Vlaamse, Waalse en Brusselse ministers een protocol ondertekend tot wijziging van het samenwerkingsakkoord. Ondertussen werd een ontwerp van wijziging van het samenwerkingsakkoord opgesteld, waarvoor de goedkeuringsprocedure zeer binnenkort wordt aangevat.

Mijnheer Decaluwe, deze wijzigingen aan het samenwerkingsakkoord – als het wordt goedgekeurd door de verschillende instanties – komen tegemoet aan uw opmerkingen. Initieel kon enkel voor tankstations die minstens tot en met 31 december 1992 werden geëxploiteerd een aanvraag worden ingediend. In het voorstel van wijziging wordt deze datum geschrapt, zodat in de toekomst voor elk tankstation, ongeacht de datum van stopzetting van de exploitatie, een aanvraag kan worden ingediend.

Ook de definitie van een sanering bij wijze van overgangsmaatregel wordt gewijzigd. In de initiële regeling komen enkel de saneringen in aanmerking die aangevat werden na 1 januari 2000 en voor 26 september 2004. Als de wijziging wordt aanvaard, wordt ook in een bijdrage voorzien voor de bodemsaneringswerken die werden aangevat voor 1 januari 2000, maar enkel voor de kosten van de bodemsanering die betrekking hebben op de periode na 1 januari 2000. Mijnheer Decaluwe, u weet hoe moeilijk het is om met de federale en de andere collega's alles goed te keuren, maar ik hoop dat we het tot een goed eind kunnen brengen.

U weet dat de financiering van BOFAS gebeurt door middel van bijdragen van de accijnsplichtige ondernemingen, van start ging op 1 april 2004 en loopt

voor een periode van 10 jaar. Op dit moment is er geen reden om dat te wijzigen en er is ook geen zorg over het spijzen van het fonds.

Mevrouw Van den Eynde, u stelde ook een vraag over de uitgaven die ermee samenhangen. Ook daarop zal ik terugkomen als we een volledig overzicht hebben van alle aanvragen.

De gronden waarvoor geen aanvraag werd ingediend bij BOFAS, moeten worden gesaneerd volgens de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet. De saneringsplichtige moet de sanering op eigen kosten uitvoeren, maar het is wel mogelijk regres uit te oefenen op de saneringsaansprakelijke.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, blijkbaar zitten de oplossingen voor de knelpunten die hier enige tijd geleden werden aangekaart in de pijplijn.

Als het aangepaste samenwerkingsprotocol door de respectievelijke instanties is goedgekeurd, zal voor deze specifieke gevallen waarschijnlijk een dossier ingediend kunnen worden.

Minister Kris Peeters: De praktische modaliteiten zullen worden afgesproken. Wie nu niet in aanmerking komt, zal de mogelijkheid krijgen om een dossier in te dienen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over geweststeun bij de vermindering van het eenmalige gebruik van plastic zakjes

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in mei 2004 kondigden de Belgische Federatie van Distributieondernemingen en de drie gewesten een grote campagne aan om het gebruik van eenmalige plastic zakjes drastisch te verminderen. Fedis verbond zich ertoe het aantal plastic

draagtassen te reduceren met 20 à 25 percent tegen het einde van dit jaar.

Uit een recent gepubliceerd verslag blijkt dat die omschakeling van eenmalige naar herbruikbare draagtassen in het begin vrij moeilijk is verlopen. Toch worden er nu al 14 percent minder eenmalige draagtassen gebruikt. Fedis klaagt er echter over dat de gewesten, die zich er blijkbaar vrijwillig toe hadden verbonden dat gebruik mee te helpen verminderen en terzake te sensibiliseren, hun belofte niet naleven.

In mei en juni 2004 heeft de sector een grote affichecampagne gelanceerd. In november en december werd deze campagne herhaald. In 2005 zijn er meer drastische maatregelen genomen. Zoals we allemaal hebben kunnen vaststellen bij het winkelen, geven een aantal distributeurs geen eenmalige draagtassjes meer. Andere geven ze enkel nog op vraag van klanten of vragen er geld voor. Tegelijk werd het aantal alternatieven opgedreven en gepromoot, via gratis bedeling, folderacties, affiches, bonnen, informatie op de website, enzovoort.

Al deze acties hebben een duidelijk resultaat opgeleverd. Vanaf 2005 is er voor het eerst een opvallende daling te merken van het aantal eenmalige draagtassen dat nog wordt gebruikt. De beloofde vermindering van 20 à 25 percent komt dus in zicht, maar toch is er nog een aanzienlijke inspanning nodig. Ik weet ook dat er via de samenwerkingsovereenkomst inzake leefmilieu die met de lokale besturen wordt afgesloten, een impuls wordt gegeven om die doelstelling te bereiken.

Toch blijft de klacht van Fedis bestaan. Daarom had ik graag van verduidelijkingen gehad van u, mijnheer de minister. Klopt het dat de gewesten zich ertoe hebben verbonden het gebruik van die eenmalige plastic zakjes te reduceren? Welke afspraken werden er terzake precies gemaakt? Ik weet dat die afspraken dateren van voor uw ambtsperiode. U kunt echter wel bekijken of die verbintenissen al dan niet zijn nageleefd. Klopt het dat ze niet zijn nageleefd? Zo ja, wat zijn de oorzaken daarvan?

Fedis stelt in haar verslag dat er nog aanzienlijke inspanningen nodig zijn om de doelstelling te halen. Zal de regering initiatieven nemen om dat gebruik van eenmalige plastic zakjes drastisch mee te helpen verminderen?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, ik heb het artikel van Fedis ook gelezen. We mogen niet zo negatief zijn: een daling met 16,8 percent van het aantal plastic tasjes is al een heel knap resultaat. Men zal de afval van plastic zakjes nooit volledig kunnen bannen. Afval voorkomen is belangrijk: zo voorkomen we dat het moet worden verbrand.

Mijnheer de minister, in het verslag van Fedis staat dat u zou hebben beloofd dat er mediacampagnes zouden komen. Terzake blijkt wat onduidelijkheid te bestaan. Zullen er mediacampagnes komen om mensen bewuster te maken? Welke inspanningen zult u terzake nog doen?

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, sommige gemeenten doen inderdaad aanzienlijke inspanningen. Ze stellen onder meer gratis zakken ter beschikking. In het buitenland worden in bepaalde winkels en warenhuizen plastic zakjes gewoon niet ter beschikking gesteld van de klant, zodat die bijna verplicht is een eigen zak mee te nemen als hij gaat winkelen.

Als ik me niet vergis, bestaat in Nederland de verplichting een prijs aan te rekenen voor die zakjes. Die prijs is zo hoog dat dit het vragen of meenemen van dergelijke zakjes ontmoedigt. Als we het verbruik van die zakjes verder willen reduceren, dan moeten we dit alles mee in overweging nemen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, het is goed dat de publicaties van Fedis zo aandachtig worden gelezen door de leden van deze commissie. Bij het lezen van het verslag van deze vergadering zal Fedis dan weer opgetogen zijn over die terechte aandacht voor haar publicaties.

De gewesten hebben er zich in het verleden inderdaad toe verbonden, samen met Fedis, om het gebruik van eenmalige plastic zakjes te verminderen. Het is mijn voorganger, de heer Tavernier, geweest die deze verbintenis op zich heeft genomen. Hij heeft daarover afspraken gemaakt met de uitgeversfederaties en Fedis. Zo zouden de drie gewesten de campagne

ondersteunen door mediaruimte ter beschikking te stellen. In 2004 werd dus advertentieruimte in een aantal dag- en weekbladen ter beschikking gesteld, in de maanden mei en juni. In 2005 werd er geen campagne gevoerd.

Eind 2005 heb ik aan Fedis geantwoord dat het Vlaamse Gewest zich aan het engagement van minister Tavernier zal houden. Ik zag dus geen reden om dat engagement om mediaruimte ter beschikking te stellen voor campagnes te herzien. Wel heb ik daar uitdrukkelijk twee voorwaarden aan verbonden. Eerste voorwaarde is dat de twee andere gewesten ook zouden deelnemen. Tweede voorwaarde is dat dit voor het Vlaamse Gewest geen enkele kost betekent. Aangezien het mediaruimte betreft die door de uitgevers ter beschikking wordt gesteld van het Vlaamse Gewest, kunnen er geen logo's of naamvermeldingen van derden worden opgenomen.

Dit aanbod blijft onverminderd van toepassing. Er is evenwel nog geen duidelijkheid over het standpunt van de andere gewesten. Dat komt ook in andere dossiers voor. Voormalig minister Tavernier heeft destijds een goed initiatief genomen en ik wil het verder uitvoeren, maar ik vind dat de andere twee gewesten hetzelfde moeten doen. Voorlopig is het nog onduidelijk wat hun standpunt is. Ik hoop dat naar aanleiding van deze vraag ze met wat meer daadkracht hun standpunt bekendmaken.

Het Vlaamse Gewest ondersteunt reeds enkele jaren het gebruik van herbruikbare alternatieven voor wegwerpkassazakjes. Via het subsidiebesluit worden lokale overheden ondersteund bij de aankoop van herbruikbare winkeltassen of plooiboxes die ze kunnen verdelen aan de bevolking in het kader van sensibiliseringsacties. Tevens worden de handelaars en KMO's als mogelijke doelgroep opgenomen in de samenwerkingsovereenkomst waarbij de lokale overheden in het kader van afvalpreventie via sensibiliseringscampagnes de inwoners of de winkels kunnen aanzetten tot afvalarm winkelen. Door de OVAM wordt continu informatie verzameld van goede praktijkvoorbeelden en projecten, die aan alle lokale overheden en andere betrokken stakeholders wordt aangeboden. Al deze inspanningen blijven in de toekomst behouden in het kader van de verdere uitvoering van het uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Er zijn blijkbaar ook in dit geval engagementen genomen die niet door alle gewesten worden gerespecteerd. Het doet vragen rijzen bij de verdeling van de bevoegdheden op het vlak van milieubeleid tussen het federale en gewestelijke niveau. Ik hoop dat de doelstellingen alsnog worden gehaald.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de studie van Test Aankoop over de hardheid van het kraanwater

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, Test-Aankoop voerde een studie uit naar de prijs en kwaliteit van kraanwater. Uit de studie blijkt dat te veel stalen water een hoge hardheid bevatten. Dit is niet schadelijk voor de gezondheid, maar veroorzaakt kalkaanslag op kranen en huishoudapparaten. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de leveranciers van water om zich aan een bepaalde waarde van hardheid van water te houden. Hard water zet consumenten ertoe aan om een ontharder te kopen om kalkproblemen tegen te gaan. Het gebruik van zo'n systeem wordt echter afgeraden voor water dat gebruikt wordt voor de bereiding van voedsel vermits het de samenstelling van het water verandert en het natriumgehalte erg verhoogt.

– *De heer Patrick Lachaert treedt als voorzitter op.*

Een oplossing zou kunnen zijn de waterbedrijven een centrale verzachting te laten uitvoeren, zoals dat in sommige ons omringende landen al gebeurt. Zolang dit niet gebeurt, kopen consumenten waterontharders aan en slecht afgestelde en/of onderhouden waterontharders zijn dikwijls nog slechter voor de leidingen en de gezondheid.

Ik weet dat de productnormering een federale materie is, maar ik wou weten of u maatregelen wilt overwegen om te komen tot een wettelijke bepaling voor de waterhardheid. Wilt u initiatieven nemen om het centraal verzachten van kraanwater door waterbe-

drijven te stimuleren? Kunt u overleg plegen met uw federale collega's over een kwaliteitscertificaat voor waterontharders in afwachting van een eventuele centrale ontharding?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Het is juist dat te hard water kalkaanslag kan veroorzaken in huishoudelijke toestellen, sanitaire installaties enzovoort. Er bestaat geen normering naar boven toe omdat de volksgezondheid absoluut niet in het gedrang komt bij een te hoge hardheid. De Europese drinkwaterrichtlijn vermeldt wel een richtwaarde waaraan alle drinkwatermaatschappijen voldoen.

Wanneer er centrale ontharding door de drinkwatermaatschappijen gebeurt, is er wel een benedengrens gesteld. Het geleverde water moet dan namelijk minimaal – de waterhardheid wordt in Franse graden uitgedrukt – 15 Franse graden bedragen. Er is wel water dat van nature een stuk zachter is, bijvoorbeeld in het leveringsgebied van Pidpa, en dat ook zonder problemen door drinkwatermaatschappijen geleverd kan worden. Waterbedrijven zoals VMW en IWM hebben of plannen een centrale ontharding in bepaalde gebieden waar de hardheid zeer hoog is, dit vooral om het comfortniveau te verhogen. Deze centrale ontharding kan dus echter niet verder gaan dan 15 tot 20 Franse graden omwille van economische en technische redenen.

Als voorbeeld kan ik een gepland VMW-project aanhalen. VMW staat onder meer in voor de drinkwatervoorziening in het grootste deel van deze provincie en heeft beslist om het kalkrijke grondwater, dat zij oppompt in het zuiden van de provincie centraal te ontharden. Op 24 februari 2006 heeft de raad van bestuur van VMW de bouw van de eerste belangrijke installatie voor centrale ontharding in Kooigem bij Kortrijk goedgekeurd en de werken na aanbesteding gegund. Binnenkort starten de werken en volgens planning zal deze installatie operationeel zijn eind 2007.

Een hardheid van 15 tot 20 Franse graden is echter geen zacht water en vermijdt niet alle kalkaanslag. De individuele klanten kunnen dan ook steeds vrij beslissen om te ontharden tot 0 Franse graden met waterverzachters, zelfs indien reeds centrale ontharding aanwezig is. Als deze toestellen goed onderhouden worden, vormen deze geen probleem voor de volksgezondheid. Ook niet wat betreft de corrosie.

Het is immers niet de hardheid die daar de bepalende factor is, maar de evenwichtige samenstelling van het water. Een onderhoudscontract met de leverancier is aangewezen.

Rekening houdend met het voorgaande, is het niet aangewezen dat overal in Vlaanderen een uniforme norm voor hardheid wordt vastgelegd en dat waterbedrijven verplicht worden om centrale ontharding te plaatsen.

Samengevat kan ik stellen dat de drinkwatermaatschappijen volop met de problematiek bezig zijn en dat de eerste realisaties zich voltrekken. De prioriteit van de drinkwatermaatschappijen gaat in eerste instantie uit naar de volksgezondheid. Investerings in het kader van de vervanging van loden leidingen zijn bijvoorbeeld meer prioritair. Bijkomende normen of initiatieven lijken me dan ook op dit moment niet aangewezen. Na een evaluatie van de gerealiseerde en geplande projecten zal ik de situatie opnieuw bekijken.

Individuele waterontharders vormen zoals reeds gezegd, geen probleem voor de volksgezondheid indien deze goed onderhouden worden. Overleg met de vakorganisatie Aqua Belgica heeft reeds uitgewezen dat zij sterke voorstander zijn van een kwaliteitscertificaat voor producten en diensten in de sector van de waterbehandeling. Binnen de vakorganisatie fungeren reeds strikte deontologische codes en normen. Er bestaat ook de bijkomende mogelijkheid om af te stemmen op geldende regels voor consumentenbescherming. Ik zal dat met mijn bevoegde federale collega bespreken.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
